

— Я-а — теменужка, теменужка! — извика едното. — Да я откъснемъ за татка! — И то протегна ржчица да я откъсне. Но зеленитѣ трѣвици се бържа сгъстиха и наклониха остритѣ си върхове надъ теменужката. Но какво можеха тѣ да сторятъ? Тѣ бѣха толкова слаби!

Въ това врѣме дотърча, като сърне, друго момиченце.

— Не я кжсайте! не я кжсайте, — викаше то и бързо, бързо приклѣкна до теменужката, закри я съ шепички и каза:

— Татко поржча, когато видимъ първа теменужка, да го повикаме. Той не е казалъ да я кжсаме. Той по обича да ѝ се радва въ градината.

И колко доволни останаха зеленитѣ войници. Тѣ отдадоха честь и поздравиха малкото момиченце. А храститѣ казаха: „Да, това е върно! Така е по-хубаво! Сега и ние ще се радваме на този пролѣтенъ подаръкъ.“

Отъ нѣмски.

—...—
ЕЛА, ЕЛА ЛАЗАРЕ.

Лазарь ходи по двори
Съ жълти чехли потропва,
Кръшни пѣсни припѣва.
Малка Янка го гледа
На Лазаря тѣй дума:
— „Ела, ела, Лазаре,
Всичко ми е готово:
Ризата ми — въ памука,
Сукманя ми — въ стадото,
Чехлитѣ ми — въ чехларя,
Гривнитѣ ми въ златаря!“

Виолинко.

